

DOMAK (4) sb m

o jasne, a pochylone.

sg G domąka (1). ◇ L domąku (1). ◇ pl N domący (1). ◇ G domák(o)w (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. Domownik, należący do domu; tu w przen; domesticus Vulg (1) :

Wyrażenie: »domacy boży« (1): A thák iuz nie iefteście goście áni przychodniowie/ ále iefteście miełczżanie fwiętych/ y domacy Boży [*domestici Dei*] Leop Eph 2/19.

2. Obywatel, zwiqzany z życiem domowym a nie publicznym; osoba prywatna; privatus Modrz (2) : ponieważ w dworney obronie fą wżytkie rzeczy dobre/ máiętności domakow [*possessiones privatorum*] co nie fą ná vrzędźiech ModrzBaz 12v.

W przeciwstawieniu: »domak ... dworak« (1): Radby co wykugłował ná chudym domaku: Proftym ci ia człowieczek/ łáfkáwy dworaku. PudlFr 63.

3. Rodak, krajowiec; civis Vulg, Cn (1) :

W przeciwstawieniu: »domak ... cudzoziemiec albo gość« (1): Kámieńmigo vkámienuie wśyfko mnośthwo ludzi/ bądź domaká/ bądź cudzoziemcá álbo gościá [*sive ille civis sive peregrinus fuerit*] Leop Lev 24/16.

Synonimy: 2. obywatel, tubylec; 3. mieścic, rodak.

Cf **DOMOWNIK**